

Lap
62
63
76
94
102
109
122
123
134
137
159
173
174
175
221
222
238
239
244
251
263
264
278
282
294
295
296
342
381
404
405

123,
280,
410
110,
303,
415
127,
272,
415
144,
415
208,
399
416

KIS LAP

INTÉS. (Lásd a 6. lapon.)

XXXVI. kötet, 1. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalor.

1889. január 6-án.

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

EKINTETES Darvas Boldizsár ur rendesen azt szokta volt mondani, hogy neki két leánya van. Pedig a világ úgy tudta, hogy nincs neki több egy lányánál. De azért mégis volt egy kis igaza Darvas Boldizsár urnak. Mert az a Piroska, aki az esztendő nagy részén át ott volt az apa mellett, egészen más valaki volt, mint az a Pirike, aki a nagy szünidő heteiben a fiukkal versenyt zajongott, futkosott és bizony még pajkosságba is bele keveredett. Ez a Pirike mint a fürgeteg rohant le a lépcsőn, kalap nélkül süttette magát a napon és kaczagott ha intették, hogy ne gázoljon cipőstül a pataokban. Az a másik pedig, a Piroska, csöndes, kedves leányka volt, a ki ugyancsak elsirdogált, mikor megjött az a szomorú nap, hogy Dani, Jani és Marcsi vissza tértek a városba iskolába és megint csöndesség lett a házban.

És amint csönd lett, eltűnt a pajkos Pirike is, csak a kedves Piroska maradt, aki nyugodtan, illedelmesen járt-kelt a házban, segített mindenféle házi dologban és végezte a leczkéljét Ninka nénivel, aki legfőképp azért volt a házban, hogy Piroskát tanítsa. És mikor kettecskén kísértáltak, Piroska oly csendben-rendben ballagott a nénivel, mintha nem is ő lett volna az, a ki fogadásból árkot, sövényt szokott átugrálni és fára mászni a fiukkal. Mikor pedig otthon nem volt egyéb dolga, az apa könyvtárából előkeresett egy-egy érdekes könyvet és órákig olvasgatott nyugodalmasan.

Apjának és a néninek Piroska volt, de a fiuk nem ismerték el másnak, csak Pirinek. Ő maga sem bánta nevének ezt a megkurtítását, mert Janinak így tetszett; már pedig amit Jani jónak talált, azt Piri nem ellenezhette, mert bár a testvérek mindnyájan szerették egymást, de Jani és Piroska különösen ragaszkodtak egymáshoz. Jani igazi benső szeretettel csüngött hugocskáján; Piroska pedig, ha Jani otthon volt, valóságos árnyéka lett és csak reá hallgatott. Mivel pedig Jani bizony eleven ficzkó volt, tehát Pirikének is annak kellett lenni, amikor együtt voltak. Annál csöndesebb lett aztán, mikor magára maradt, annyira csöndes, hogy ez szinte busította jó atyját, aki maga szintén nagyon csöndes ember volt, mióta neje, a gyermekek édes anyja, lent pihent a sirban.

Piroska azonban nem azért volt csöndes, mintha busult volna a lármás játékok után. Sőt nagyon jól érezte magát és nem is kívánczolt ki az ódon házból és a mellette elterülő nagy kertből. Az igaz, hogy nem is voltak közel hozzá való játszótársak, legföljebb a szomszéd vörösvári kastélyban a fiatal báró kisasszonyok. Oda meg is hívták és mert atyja kívánta, hát el is ment. De aligha nagyon megszerették, mert azután soha sem hívták többé.

A fiuk ugyancsak évelődtek e miatt Pirikével, aki néha, mikor már megsokalta, kipattant, hogy azok a báró kisasszonyok lehetnek ugyan nagyon előkelők és nagyon gazdagok, de az bizonyos, hogy nagyon tudatlanok és nevetlenek és bizony egy csöppet sem mulatságos velök együtt lenni. Erre aztán a fiuk megfordították a beszédöket és azzal évelődtek,

hogy bizonyosan Pirike viselte ott magát ügyetlenül, azért nem hívják, pedig milyen pompás volna jó barátságban lenni azokkal a gazdag, előkelő szomszédokkal! Bizony kár, hogy Pirike elrontotta a dolgot.

— Fogadni mernék, ingerkedék Jani, hogy mikor ott voltál, azt hitték siketnéma vagy és a konyhából harapófogót hoztak be, hogy kihuzzák a szót a torokból.

— Nem ugy volt az, tóditá Dani. Épen ellenkezőleg: én azt hiszem, hogy nagyon is merész volt, és mikor hozzá vitték a kompótos tálat, megtartotta az egészet.

A legnagyobbik fiu, Marczy, megint egyebet talált.

— Nem ugy volt, ugy-e Pirike? hanem ugy, hogy mindjárt azon kezdted, hogymegmondta a báró kisasszonyoknak, milyen förtelmes csunyak, mint nekünk szoktad mondani.

Piroska eleinte duzzogott, aztán nevetett, majd megint elkomolyodott, és egyszerre csak végét vetette az ingerkedésnek.

— Sem így nem volt, sem úgy nem volt, hanem úgy volt, hogy gőgösek és gúnyoltak, mert ők gazdagok, mi pedig nem vagyunk gazdagok.

Ez már aztán igaz is volt. Darvas Boldizsár ur nem volt gazdag ember. A ház, melyben lakott, ősi nagyuri kastély volt ugyan és Darvas ur valamelyik nagyapja még olyan nagy ur volt, hogy ez a kastély csak afféle mellékes kis házikó volt neki, az igazi lakása pedig a gyönyörű vörösvári kastély volt. De hát roszul gazdálkodtak, a nagy gazdagság elfogyott,

idegenek vették meg a sok szép földet, mezőt, erdőt, utoljára a gyönyörű kastélyt is. Nem maradt más, csak ez a kisebbik ódon ház, ebben vonult meg Boldizsár ur és ott élt nagyon, de nagyon csöndesen. Kivált mióta a gyermekek anyja meghalt, keveset látta a világ az ódon ház urát. Beteges is volt s szobájába vonulva olvasgatott. Még csak lovat, kocsit sem tartott, mert nagyon kellett takarékoskodnia, hogy jusson elég pénz a fiuk iskoláztatásának költségeire. A nagy kertet is ott a ház mögött rég nem gondozták igazán. Volt ugyan egy vén kertész, a ki próbálkozott vele, de egymaga nem boldogult. Dudva verte föl a hajdani virágágyakat, vad bokrok nőttek mindenfelé, egész vadon rengeteggé lett a kert. De a gyermekek épen ezt szerették. Egészen kedvökre mulathattak a vadonban, áshattak gödröket, járhattak keresztül-kasul, tördelhettek ágakat, szabad volt ott minden.

Már bent a házban nem voltak annyira szabadok. Ott volt a szigoru néni, aztán az apa, meg hozzá még az öreg hű dada, aki nagyon szerette ugyan őket, de aki mégis örökké zsörtölődött. Az igaz, hogy ezt nem igen bánták, mert tudták, hogy a hű öreg eseléd még szinte örül, ha lármáznak körülte, és mikor oda vannak az iskolában, alig várja, hogy haza jöjjenek néhány hétre és vesződése legyen velök.

A néni nem örült annyira a fiuk zajgásának, inkább örült annak, hogy épen most, mikor a fiukat haza várták, neki egy fontos dologban több hétre el kellett utaznia. Vesződjék egyszer Boldizsár ur maga a fiaival, a háztartásról pedig majd gon-

doskodik az öreg dada. Aztán itt van Piroska is, már eléggé nagy leány, hogy egyről-másról gondoskodjék. Most ugyanis vakációja lesz neki mert ha nem volna is, még sem tanulna semmit, mikor azok a szeleburdi fiúk itthon vannak.

— Csak aztán bele ne keveredjetekek valami nagyon is pajkos csinybe, inté a néni. Legjobb szeretném, ha nem is járnál mindig a fiúkkal. Hanem persze te is csak a pajkosságot szereted. Mért nem volt kedvedre az ismeretség a báró kisasszonyokkal? No, ez különben ugy sem lett volna tartós, mert a báró eladta a vörösvári jószágot, már el is költöztek onnan, új uraság jön a kastélyba.

Piroska ezt édes-keveset bánta.

— Az új urasággal éppen olyan kevés dolgom lesz, mint volt a régivel.

Nem is gondolt rá többet, a mint hogy nem gondolt semmi egyébre azon kívül, hogy megjönnek a testvérei. Megy is eléjük a vasuti állomásra. Persze, akármielyen nehezen esett, meg kellett várni az óráját, de végre nagysokára ütött az az óra és Piroska ott volt a vasuti állomáson s egyszerre csak azt vette észre, hogy mind a két keze teli van táskákkal, a válla köpönyegeekkel, még a hóna alatt is csomagokat, könyvesomókat tart. Ez természetesen mind a megérkezett fiúk holmija volt.

— Fogd csak, Pirike, vissza kell szaladnom a kocsiba, még egy csomót ott felejtettem, szólt Jani.

— Fogd csak, Pirike, nem találom az uti jegyet, pedig elő kell mutatni... nem tudom, melyik zsebembe tettem...

Piroska pedig fogta, tartotta mind kész örömmel, amit a két fiu oda nyujtogatott neki.

— Hát Marczy? Nem látom, szólt közben.

— Ő csak egy hét múlva jön, felelé Dani. Az ő iskolájokban még nincs vége a vizsgálatoknak. Mi bizony nem vártuk, haza találtunk nélküle is.

— Okosan tettétek.

Éppen ekkor jött ismét elő Jani s vigan szólt Danihoz:

— Képzeld csak, mégis igaz lesz... szállt ki Midás is.

— Midás? kérde Piroska esudálitt kozva. Hát az kicsoda?

— Már melyik? A hajdani vagy a mostani? A hajdaniról majd olvashatsz a görög regekönyvemben; a füleivel volt neki zonyos históriája; de már azt most nem érek rá elmesélni. A mostani Midásunk pedig egy pajtásunk az iskolából, a kinek hatalmasan megnőtt fülei vannak, azért kapta ezt a nevet.

— De az mégsem szép, hogy csufnéven nevezitek.

— No, hiszen neki nem mondjuk, csak így egymás közt, ámbár ő talán meg sem haragudnék érte, mert ha tudta is, már bizonyosan elfelejtette, hogy mit jelent az.

— És itt lakik ő is?

— Most már itt. Nem rég hallottuk, hogy az apja ezen a tájon vett nagy jószágot... mert igen gazdag kereskedő volt ám, de már abba hagyta; aztán hallottuk, hogy a mi ősi kastélyunkat, a vörösvári kastélyt vette meg a bárótól, de nem igen akartuk elhinni.

— Hát mért nem kérdeztétek meg tőle?

— Akkor éppen haragban voltunk vele. No de majd megtudjuk, most már iparkodjunk haza felé. Itt van-e az a vén kertész, hogy a holminkat vigye?

— Nincs biz' a. Hívtam, de nagyon fájlalja a lábát...

— Mindjárt gondoltam, hogy tüstént előfogja a betegség, mihelyt mi haza érünk. Jól van no, akkor hát visszük magunk. Igazságosan megosztunk. Te ezeket a könyveket emeled, Pirike.

— Elbirek én többet is.

— De nem szabad, szólt Jani lovagiasan. Tudunk mi annyi gavallérságot, hogy nem rójjuk a terhet a kisasszony nyakába. Elég nehéz az a csomó könyv, ámbár neked mégsem olyan nehéz, mint volt nekünk a tanulásnál. Előre!

Felpakolózva megindultak. A két fiu eleinte azon törte a fejét, hogy hátha egy kis kerülő-utat tennének a vörösvári kastély felé s meggyőződnenek, valjon csakugyan oda ment-e új pajtásuk. De Piroska nem egezett bele.

— Akkor félórával később érünk haza, pedig vár ám az ebéd.

— Sebaj, annál jobb étvágyunk lesz.

— Igen, de apácska alkalmasint elénkbe sétál és ha más uton megyünk, nem találkozunk vele.

— Az már más. Akkor csak maradjunk az egyenes uton.

Az állomás nem volt valami nagyon messze a háztól s szép fasonon végig kellemes séta-ut vezetett odáig. Fele utján voltak, mikor csakugyan megpillantották az apát, ki lassan sétálva jött fiai elé. A két fiu földre dobta a táskát s csomagot és sietett a jó apa ölelésére; Piroska pedig össze szedegette a szétszórt holmit és újra kezökbe adta, mikor tovább mentek.

Nagyon lassan mendégéltek s az apánéha el-elmarado-

zott. Dani kétkedő, aggódó hangon sugta Janinak:

— Jani... mit gondolsz... mintha apácska sápadtabb volna... és lassabban is járna, mint mikor husvételre itthon voltunk... mintha rozabbui volna...

NEM FÉR KERESZTÜL. (Lásd a 7. lapon.)

Nem tudom, látta-e ezt Jani is; de nem akarta megvallani.

— No persze... sőt én úgy találok, hogy sokkal jobb színben van... erősebb, mint akkor volt... Ma bizonyosan már nagyon sokat sétált... aztán nagyon meleg is van, hiszen érezheted.

— Az ám, csakugyan.

A két fiu aztán nem is mutatta, mintha észrevett volna valamit, ami büszkítja őket. Mert jó gyermekek voltak ők mind, őszintén szerették atyjukat s azt is tudták, hogy atyjok azt kívánja, hogy vigyan legyenek, mikor a szorgalmas tanulás után haza kerülnek pihenőre. Nem is volt ebben hiány, kivált mikor a terített asztalhoz ültek és hatalmas diák-étvágygyal hozzá láttak a falatozáshoz, közben jókedvűen mesélve el mindenféle apró kalandot az iskolából. Piroska nagyokat nevetett, az apa is mosolygott, de mégsem hallgatta sokáig. Nem is várta végig az ebédet, hanem leült nagy karos-székébe és bágyadtan hunyta be a szemeit.

Ezt már mindenkép észre kellett venni. De még azt is észrevették, hogy Piroskából most már nem lesz olyan tökéletesen az a régi Pirike, aki nem gondol egyébre, csak a vig testvéreire. Sőt bizony most jóformán néha meg is feledkezett róluk, mert első sorban minduntalan apácska körül talált valami tenni valót, százféle apró figyelmes gondoskodással vette körül, a mint olyan betegekkel szoktuk tenni, a kiket szeretünk. Délután is csak kevés ideig szaladgált a fiukkal a kertben, aztán megint csak ott termett apánál, hogy tudakolja, nem kíván-e valamit.

— Nem kell semmi, édes kicsikém, felelé az apa szeretettel. Ne is töltsd te most már itt az időt. Tudod, most már át kell változnod, mert pár hétig megint Pirike leszel, a fiuk pajtása; különben baj volna. Jani nem fogja engedni az ő Pirikéjét. Hallod? Épen most is keres.

(Folytatása következik.)

INTÉS.

(Képpel a ezimlapon.)

ITT AZ új könyv,

Forgassuk;

Nézegezzük,

Olvassuk!

Meséinek tanulmányát

A lelkedbe vedd —

S ne üres kedveskedésnek

Vedd e képeket.

MORGÓ KÁRA.

— Állatmese. —

(Képpel az 5. lapon.)

HARAGOS, mogorva iegény volt Morgó. Nem is tanácsolom, hogy mikor rossz kedvében van, a fogai közelébe kerüljön valaki, mert a fogai nagyon hatalmasak. De szüksége is van rá, mert fontos feladatában szüksége lehet rá. Házórző eb, annak pedig birni kell még a vakmerő tolvajjal is. Nem is ijedt meg Morgó egykönnyen s kötelességét hiven teljesítette.

Volt is azért jó dolga. Pontosan kijárt az ebédje, még pedig a javából. Olyan jó kövér falatokat kapott, hogy a torkos czicza akárhányszor megirigyelte. Épen most is ott settengett a Morgó tála körül.

— Ez már nem igazság! milyen jó falatokat kaptál már megint! Nekem alig adnak valamit.

— Mert nem érdemelsz többet, felelé Morgó megvetőleg.

— Csak úgy érdemlem, mint jó magad. Ha te őrzöd a házat külső ellenségtől, én megtisztítom a belsőtől, kipusztítom az egereket.

— Csakhogy ez neked magadnak is mulatság. És a hányszor egeret fogsz, van jó falatod, hát érd be vele.

— Az ám, csakhogy azok a haszontalan egerek nagyon féltik ám a bőrüket, nem könnyű őket elfogni. Ma is hiába leskelődtem s éhen vagyok. Adj nekem egy darabot abból a sok jó konczból!

— Elpusztulj! Majd bizony! Amit kaptam, az az enyém.

De az éhes macska nem tágitott. Hanem ott forgolódott addig-addig, míg kilesett egy alkalmas pillanatot és kilopott egy jó konczot a tálból. Futott vele, de Morgó mihamar észrevette és utána iramodott.

— No megállj! kiáltá bőszen. Ezért széttéplek darabokra!

Akárhogy futott a czicza, nem igen remélhette, hogy elmenekülhessen, mert a nagy Morgó gyorsabban tudott futni. Ekkor a czicza eldobta szorultságában a jó falatot.

— Jól van no, hát itt van a konczod, csak hagyj békében! mondá.

— De most már meglakolsz, gonosz tolvaj! felelé Morgó dühösen. A konczomat megtalálom, de előbb megtépem a bundádat.

Es ámbár nem volt többé kára s beérhette volna a czicza riadalmával, tovább üldözte engesztelhetetlenül. A czicza nagy ijedtében még nagyobbakat ugrott s szerencsés ötlete támadt: közel volt a kerítés, annak lécei közt keresztül osont és meg volt mentve, Mert Morgó, a mint oda ért, szörnyű boszuságára azt tapasztalta, hogy ő nem fér keresztül, (Lásd a képet az 5. lapon.) csak éppen fejét dughatta ki. A czicza most már szépen odább sétált. Morgó pedig még egy ideig dühösen ugatott utána, de végre bele únt.

— No, elég volt, gondolá. Legalább jól ráijesztettem. Most megyek, fölveszem a konczot, visszaviszem a többihez és csapok nagy lakomát.

— De amint arra a helyre ért, a hol a czicza elejtette a konczot, nem talált semmit. Hiába kereste, nem volt sehol, valaki elvitte. S a mint visszatért a táljához, a többi falatot sem találta, mind eltűnt. A kapun pedig épen ekkor futott ki a szomszédék Suntyó kutyája. Semmi kétség, ez csapott lakomát.

— Jaj a semmire való! dühöngött Morgó. Mindenemet ellopta! Most már éhen maradok.

Egy öreg tyuk, amint ott sétált, halotta ezt és megszólalt:

— Ugy kell, megkaptad a büntetésedet. Nem akartál adni fölöslegedből!... és mikor a czicza vissza adta a konczodat, nem érted be vele, hanem boszut akartál állani. Ime: a sokból semmid sincs. Kicsi károd lett volna, most pedig van nagy. Tanulj jövőre jóságot és megbocsátást!

VERSENGÉS.

(Képpel a 9. lapon.)

CSAK TE szaladj, iringálj,
A vén bükkig meg se állj!
Mégis utolérünk még,
Mert sima s kemény a jég,
Mert izmos, ügyes a lábunk,
S bár gyorsan szállj, éléd vágunk.
Rohanj te csak egyedül! —
Mint a kis madár repül,
Mi is zugva repülünk,
És elibéd kerülünk.
Csak te szaladj, iringálj,
A vén bükkig meg se állj!

HIDEG — MELEG.

MÉG a nyáron volt, nyár közepén. Izzó forrón süttött a nap s Szidi, Lidi, Jankó, Palkó és mind a hányan voltak, lihegve terültek el az árnyékon.

— Jaj de borzasztó! Ezt már nem lehet kiállani!

— Igazán nem! Jaj, csak ne volna soha nyár!

Mennyivel jobb télen, mikor az ember nem dől ki egy kis futástól!

— De mennyivel jobb! Mentül többet jár és fut valaki, annál kellemesebb. Jaj, csak már itt volna a koresolyázás és aztán ne is volna többé vége!

Velök volt Jolánka is, a legnagyobbik testvér. Ez mosolyogva szólt közbe:

— Ugyan, ugyan! De megjárjátok, ha betelnék kívánságtok.

— Oh persze! Az volna csak a jó. Hiszen most ki sem lehet bujni a szobából, legföljebb későn este, akkor pedig már aludni kell menni.

Azután mult az idő és megjött a tél, egyre keményebb fagygyal. Volt örömük a gyermekeknek!

Volt csuszkálás, volt szánkázás, hóbaba építése és egyszerre eszökbe jutott, mit mondtak a nyáron.

— Lám, hogy igazunk volt! De az a Jolánka mindig okosabb akar lenni.

Jolánka ezt hallotta és megint csak mosolygott. Egy kis időre haza ment, de aligha azért, mintha megneheztelt volna; mert néhány percz mulva már megint előjött és még ő biztatta a többieket, hogy ne siessenek haza, mikor oly jól mulatnak.

Nem is siettek, de végre mégis elég volt. Már nagyon fáztak, arcukat kicsipte a hideg, kezők-lábok meggémberegett. Milyen jó lesz most otthon a fűtött szobában.

Jó lett volna, ha lett volna. De a mint haza értek s szobájukba tértek, olyan hideg volt, mint a farkasveremben.

— Jaj, hát miért nincs befűtve? Hiszen át vagyunk fázva.

Türelmetlenkedtek, zugolódtak, s mert Jolánkának volt a kötelessége, hogy

VERSENGÉS. (Lásd a 7. lapon.)

róluk gondoskodják, őt támadták meg. De Jolánka megint csak mosolygott.

— Mire való volna befűteni? Hiszen ti csak a hideget szeretitek. No hát itt hideg van s megegyeztünk a mamával, hogy hideg marad is a ti kedvetekért.

Ez már nem tetszett nekik. Ugy meg volt fázva a kezők, hogy fogni sem tudtak az ujjokkal. A hamis Jolánka pedig csak hagyta, hogy fuvogassák a körmüket s nem sokára meglepte őket, amint a kony-

hába gyültek s a tüzhelyről kiszedett parázsnál melengették a körmüket.

— No's, ugy-e. megjártatok velem, hogy teljesült a kívánságtok? Azt mondtatok: ugy volna jó, ha mindig csak hideg volna s ime, egy pár óráig sem bírjátok elviselni.

— Oh, persze hogy tévedtünk! Inkább soh se volna hideg... mégis jobb a nyár... bár csak mindig olyan meleg volna!

— Ez sem okosabb kívánság az előbinél. Hideg-meleg szükséges és kellemes lehet, csak ne ítéljük meg pillanatnyi kedvünk szerint. A bölcs természet nyújtja egyiket is, másikat is egymás kiegészítőjéül s a hideget a meleg, a meleget a hideg orvosolja. Okosan kell hasznát venni mindkettőnek.

AZ ISTEN MEGTUDJA.

KÖZEL a paplakhoz, árnyas fa tövében,
Egy ősz koldus aludt, eltörödvé mélyen,
Álmodva jóllétről, csendes békességről,
Viruló háztájról, cerüfényes égről,
Álmodva mindenről, mi isteni áldás:
A boldognak való — neki álomlás.

Igy vele játékát míg űzte az álom,
Gyermek-pár sietett a keskeny csapáson
Ki a hűs ligetbe, játékaik űzni,
Ér partján virágot koszorúba fűzni,
Hallgatni madárdalt, szedni piros epret,
S cselekedni egy nap bohóságot ezret.

De bármint siettek, az alvó őszet látva:
Összivel, bátyjával, megáll kicsi Márta.
Szegény koldus embert szánakozva nézik,
Nagy meleg könyösepp fut tej-arcukon végig.
Hát ily tisztas aggnak ez-e méltó bére?
Ággya sincs s hajléka dölni pihenőre?

Most Peti nagy gyorsan kosarához kapott:
— Adjunk a szegénynek, amit Isten adott.
Fölkeltem. — És indult; Márta kézen fogta:
— Fölkeltened, ugymond, itt se legyen nyugta:
Ki tudja, mióta nem aludt az öreg?
Ily alamizsnában, hidd el, nincs köszönet!

— Hát lesz-e, ki majd ezt neki tudtul adja?
— Senki; de az Isten meglátja, megtudja!

TALÁLKOZÁS AZ ERDŐBEN.

— Példázat három jelenetben. —

Személyek: *Feri.* — *Pali.* — *Egy öreg.*

Színhely: Erdős, sziklás táj.

Első jelenet.

Feri, Pali (könyves táskákkal.)

Feri. Te Pali... mintha már kissé messze mennénk.

Pali. Pszt! Csöndesen! (Megtfogja.) Hamar bújjunk ide a fa mögé. (Oda von-szolja magát.)

Feri. De hát ugyan miért bujdosnánk?

Pali. Csöndesen, ha mondom! Nézz amoda! Ott megy a nagybátyám, az öreg erdész.

Feri. Az ám... De hát miért kell rejtőznünk előle? Hiszen szabad az erdőben járni.

Pali. Persze hogy szabad, de ha itt látna minket, mindjárt azt kérdezné, miért vagyunk itt és nem az iskolában?

Feri. Mi baj volna, ha kérdezné is? Oda indultunk, csak épen egy kis sétát tettünk, de még idején eljutunk az iskolába.

Pali (nevetve.) Már az bajos volna. Eddig már körülbelől vége is az iskolának.

Feri (meglepetve.) Micsoda? Már anynyi ideje itt járnánk? Az nem lehet...

Pali. Lehet vagy nem lehet, de úgy van. Nézz csak körül, nem ismered rá, hol vagyunk?

Feri (szétnézve.) De igen... ez az Ördög-völgye... úgy hívják.

Pali. Persze hogy az. Már pedig azt tudhatod, hogy ez jó másfél órányira van a falutól.

Feri. Csakugyan! Oh, nem is gondoltam... csak mentem, mentem utánad

s most vesz
lyongtunk e
jól tetted.

Pali. N
nem volt m

Feri. I
lyen messzi

Pali. A
messze attó

desen itt v
tanító kérd
lehet, hogy

Feri. A
beteg vagy

hogy beteg
kolába.

Pali.
bizony esze

legyek. Sőt
magamat é
is elvezette

sokkal sze
han a kiál
vagyunk ár

szabadon m
szük pad h
füvön, az a

föltekinthe
kék égre, é
lyett a ma

Hát nem s

Feri (p
persze...

csak nincs
talán még

Pali.
menj erre

abba a te
ott nagyo

s most veszem észre, milyen messzire bolyongtunk el. Ejnye, Pali, ezt már nem jól tetted.

Pali. Nem jól? Ugyan miért? Hát nem volt mulatságos, míg ide sétáltunk?

Feri. Igen ám, de te jól tudtad, milyen messzire jutottunk az iskolától.

Pali. Az ember sohasem lehet eléggé messze attól az unalmas helytől. Én rendszeren itt vagyok, mikor az iskolában a tanító kérdegeti, hogy ugyan mi bajom lehet, hogy ott nem vagyok?

Feri. Az ám, sokszor gondolja, hogy beteg vagy, mert te magad mondogatod, hogy beteg voltál, azért nem jöhettél iskolába.

Pali. Persze hogy azt mondom, de bizony eszem ágába sem jut, hogy beteg legyek. Sőt nagyon pompásan érzem itt magamat és mert jó pajtásom vagy, téged is elvezettelek ide. No hát mondd, nem sokkal szebb és kellemesebb itt, mint abban a kiállhatatlan iskolában? Itt nem vagyunk ám négy fal közé csukva, hanem szabadon mozoghatunk, a merre tetszik, a szűk pad helyett hempergőzhetünk a puha fűvön, az alacsony gerendapadlás helyett föltekinthetünk a fák zöld lombjain át a kék égre, és a tanító rikácsoló hangja helyett a madarak csattogását hallgatjuk. Hát nem sokkal szebb ez?

Feri (sohajtván). Hiszen nem mondom... persze... nagyon szép itt... de mégis csak nincs ez rendjén. Én megyek vissza, talán mégis eljutok még az iskolába.

Pali. No hát csak menj, te mulya... menj erre jobbra, így leghamarabb eljutsz abba a te kedves iskoládba. Ugy látom, te ott nagyon jól mulatsz.

Feri. Nem épen... de hát az a kötelességünk...

Pali (gunyosan.) Persze hogy az, mindig predikálja a tanító ur, tudhatjuk könyv nélkül. (Jobbra mutat.) Hát csak siess erre jobbra. Én már csak itt maradok, (Ledobja könyveit és leheveredik.) No's, hát nem indulsz?

Feri (habozva.) De igen... megyek már. (Néhány lépést megy, aztán visszatér.) Hát te csakugyan itt maradsz, Pali?

Pali. Hogy ne maradnék? Talán csak nem azért jöttem ide, hogy mindjárt vissza menjek! Jussom van hozzá, mert minden hétre kell egy nap, melyen kedvünkre mulatunk. Tegnap vasárnap volt, de eső esett, otthon kellett unalmaskodni, hát ma kipótolom. Ti nálatok a szomszéd-ban talán nem esett?

Feri. Dehogy nem... olyan unalmas volt. (Sohajt.) De hát mégis csak iskola ideje van. (Indul, de megint megáll.)

Pali (ásitva.) No, hát még mindig itt vagy?

Feri. De már megyek...

Pali. Szerencsés utat. Mindenki azt tegye, amit jobban szeret.

Feri (habozva.) Dehogy azt... én is jobb szeretnék itt maradni...

Pali. Akkor hát maradj.

Feri. Nem merek... az apám nagyon haragudnék, ha megtudná. Mondd csak, a te apád nem haragszik, ha megtudja, hogy elkerülted az iskolát?

Pali. Dehogy nem!... minap ugyan-csak kikaptam... de hát az nem baj, arra készen kell lenni, mert ingyen nem lehet ám ilyen jó mulatsághoz jutni.

Feri. Igen, de ha szüleink azt mondják, hogy ez nem szabad... No, én mégis csak megyek.

Pali. Ugyan, menj hát már valahára! Mindig csak mondogatod, hogy mégis és még most is itt vagy.

Feri. Igen, most már csakugyan megyek.

Pali. De ugyancsak nem szivesen, hahaha! Látom az orrod hegyén, hogy jobb szeretnél itt maradni. És magad sem tudod, mért ne maradhatnál. Talán valami rosztat cselekszünk itt? Az az iskola bizony el nem szökik, leszünk még ott is eleget. Mért ne mulathatnánk itt is néha?

Feri. Miféle mulatság lehetne itt?

Pali. Oh, nagyon sokféle. Hát nem gyönyörűség itt heverészni a fűben? Próbáld csak meg. (Mégfogja és lehuzza a földre.) Ugy-e?

Feri. Az már igaz, hogy kényelmesen lehet nyújtózni.

Pali. Azután mily gyönyörűen csatognak a madarak! Ha pedig már éppen olvasni akarok, itt olyan könyvet olvashatok, melyet otthon nem is merek mutatni, mert mindjárt elveszik tőlem; azt mondják, nem nekem való. Pedig éppen ezek ám az érdekes könyvek. Ma is hoztam egy ilyen könyvet... pompás kalandok vannak benne leírva.

Feri. Mutasd csak egy kicsit...

Pali. Most még nem. Majd rákerül a sor, ha bele fáradtunk a többi multságba és pihenni akarunk. Most először is rákászni megyünk.

Feri. Hol lehetne itt rákászni?

Pali. Nem messze van egy patak, abban sok a rák. Levetjük a cipőnket és

bemegyünk a vízbe... Remélem, nem félsz a hideg víztől?

Feri. Nem épen... de ha a ruhámat össze lucskolom, megharagszik a mama.

Pali. Tessék, most meg ettől fél. De nem bánom, hát inkább vadászunk madarakra. Elhoztama parittyámat, nézd. Majd megtanítlak, hogy kell vele jól céllozni és a madarakat lelőni.

Feri. De én nem akarom bántani a szegény madarakat. Minek öljük őket cél nélkül?

Pali (kaczagva.) Jaj te pulya kisaszszonyka! Hát semmit sem mersz? Pedig el akartalak vezetni a csemegés-kerthez is.

Feri. Hát az micsoda?

Pali. Ezen a dombon túl egy nagy tisztáson van az erdészlak s mellette jókora kert. Pompás gyümölcs terem benne, a palánk alacsony s könnyen be lehet jutni. Annyit szedünk, a mennyi kell, csak ki kell lesni, nincs-e valaki a kertben.

Feri. Ugyan Pali, hogy gondolsz már ilyet? Hisz az lopás volna!

Pali. Ej, ne légy olyan kiállhatatlan! Lopás! No persze! Mintha nem volna ott annyi gyümölcs, hogy nekünk is jut, nekik is marad.

Feri. Mindegy, de nem a miénk. Nekem nem kell a másé. Nincs is rá szükségem. Most is van a zsebemben kalács, pogácsa, alma... (Kiszedi.)

Pali. Akkor nem csodálom... nekem csak egy darab kenyérem van. (Kiveszi.) Ez bizony száraz egy kicsit. Tudod mit? Falatozzunk! Jó pajtások osztozni szoktak... én majd adok neked a kenyéremből, te pedig adsz nekem kalácsot és pogácsát.

Feri. S
Pali. M
falatozni!...

Feri. ()
resnek is...

Pali. ()
idegen...
lán épen k
hogy eszün

Feri. ()
kapunk ott
leszünk.

Pali. M
megtudjuk,
kifelé.) Jőjj

Feri. ()
hogy talán
nem sértjü
valóval.

Az ör
jó gyermek
szerencse,
eldőltem a
pás kenyér
zán jó fru
Az ilyen jó
tudom, mi

Pali. ()
Az ör

szeretnek
olyat, ami

Feri
néha...

Az
iparkodto
is illik!..

Feri. Szivesen.

Pali. Nagyszerű ám így a szabadban falatozni!... De nini... amott jön valaki...

Feri (ijedten.) Jaj, talán már keresnek is...

Pali. Ne félj semmit!... ez valami idegen... szegény vándornak látszik, talán éppen koldus... nagyon sóváran nézi, hogy eszünk.

Feri. Adjunk neki valamit... mi kapunk otthon is, ha még éppen éhesek leszünk.

Pali. Nem bánom, hívjuk ide, legalább megtudjuk, kicsoda és hova megy. (Intenek kifelé.) Jöjjön közelebb öreg!

Második jelenet.

Voltak. Egy öreg.

Feri. Jöjjön csak... úgy gondoltuk, hogy talán fáradt és éhes is... ha meg nem sértjük, megkínáljuk egy kis harapni valóval.

Az öreg. Nagy köszönettel fogadom jó gyermekek. (Leül melléjük.) Bizony jó szerencse, hogy erre jöttem; már majd eldőltem az éhségtől. (Eszik.) Milyen pompás kenyér! Rég nem ettem ilyet! Ti igazán jó fiuk vagytok, derék, nemes fiuk. Az ilyen jó fiukat megsegíti az Isten, mert tudom, mindenbe jók vagytok.

Pali. Hm... ühüm... persze.

Az öreg. Ugy is kell, fiam. Tudom, szeretnek is szüleitek, mert nem teszték olyat, amivel haragítanátok.

Feri (zavartan.) Hm... bizony... néha...

Az öreg. Megesik? No, de aztán iparkodtok, hogy jóvá tegyétek... úgy is illik!... Engedelmeskedni kell a jó

szülők parancsának, mert hejh! — de megbánja később, hogy nem tette. (Szomoruan kezébe hajtja a fejét és könyeit törli.)

Feri (meghatottan.) Jaj, mi lelte? Talán valami rossz fia van?

Az öreg. Nincs nekem fiam... nincs nekem senkim ezen a világon... a szüleim már rég sirban pihennek s én bolyongok, mert nem érdemeltem ki áldásukat. Mikor oly fiatal gyermek voltam, mint ti most, nem hallgattam az okos szóra. Késervesen lakolok érette késő vénségemig. Azért valahányszor ilyen fiukat látok, mindig csak azt mondom: legyetek jók, legyetek szófogadók, nehogy úgy járjatok, mint én.

Pali. Hogyan járt? Mi baj érte?

Az öreg. Szomorú történet az, kedves fiaim. Valamikor én is boldog gyermek voltam és szüleim azt akarták, hogy jóra való ember váljak belőlem. Apám egyszerű földmives volt, de iskolába küldött s azt mondta, tanulni kell, mert nem boldogul a világban, a ki tudatlan. De nekem nem volt innyemre a tanulás, gyűlöltem az iskolát. Otthon fölszedtem ugyan a könyveket, de nem mentem az iskolába, hanem elkerültem és bekalandoztam a mezőt. erdőt, iskolakerülő lettem. (Pali és Feri zavartan dugdossák könyveiket a hátuk mögé.) Abban telt kedvem, hogy a madarak fészket kiraboltam, vagy legalább kövekkel dobálhattam. (Pali hamar zsebre dugja parittyáját.) Aztán mikor unalmasnak találtam, hogy egyedül kószáljak, elcsábítottam a rossz utra másokat is, a kik eleinte csupa szégyenkezésből jöttek velem, mert csúfoltam őket hogy gyávák. (Pali zavartan lesüti szemét.) Így

aztán mindinkább rászoktam a restségre, dologkerülésre; igazi kóbor csavargó lettem, pedig a ki erre rászokik, mihamar rosszabbra is kész, tolvaj lesz. Én is belopóztam kertekbe: rajta kaptak, megverték, bepanaszoltak apámnál, de a büntetés nem javított meg; inkább arra gondoltam, hogy furfangosabb legyek. (Pali ismét lesüti szemeit.) Apám végre bele fáradott, nem járatott iskolába, hanem munkába adott. De mert már nagyon megszerettem a dologtalan kószálást, nem végeztem jól semmi munkát, elcsaptak. Ekkor apám mesterségre adott egy derék iparoshoz. De ez nem birt velem sokáig. Egy másik mesterhez kerültem, aztán a harmadikhoz és negyedikhez, de a vége mindig csak az lett, hogy elcsaptak, vagy megszöktem, mert mindenütt dolgozni kellett, én pedig nem akartam dolgozni. Végre aztán fölsaptam katonának.

Pali (élcen.) No ezt okosan tette. A katona élet szép élet.

Az öreg. Az ám, annak aki pontosan teljesíti a kötelességeit. De a ki ezt nem teszi, annak keserves, mert ott keményen fogják az embert. Onnan is próbáltam szökni, de elfogtak, vasra vertek, nem volt ott egy garas ára becsületem. Közlegény maradtam végig, mert a ki előre akar jutni, annak ott is tanulni kell. Mikor kitelt az időm, egy csöppet sem marasztaltak, hanem elküldtek, Haza mentem. Jó szüleim már nem éltek, de reám hagyták a házat, földeket, hogy ott éljek mint szorgalmas gazda. Ez nem volt inyemre. Mindent eladtam és bementem a városba, hol vígan éltem, a mig tartott a pénzemből. Mikor mind elfogyott, nem tud-

tam mihez fogni. Dolgoztam volna, de nem értettem semmihez, kitartásom nem volt, hogy valamit megtanuljak. Hányódtam, vetődtem, nyomorogtam, utolért a betegség s végre hajléktalan koldus lett belőlem, a ki megköszöni, ha egy darab kenyeret kap.

Feri. Szegény öreg! Ez bizony szomorú.

Az öreg. Oh, bizony szomorú, kivált ha meggondolom, hogy magam vagyok oka és boldog, elégedett ember lehetnék, ha tudtam volna jó szóra hallgatni, dolgozni akkor, mikor ideje volt. Most már késő... nyomorult beteg öreg vagyok... megyek haza szülőföldemre meghalni... és elmondani ott a falu minden gyermekének, hogy okuljon rajtam, használja jól ifju éveit. No, most már megyek is. Isten veletek... ti jó gyermekek vagytok, tudom, soha sem kerültök ilyen szomorú sorsra. Az Ég áldjon meg! (El.)

Harmadik jelenet.

Feri. Pali.

Feri (egy kis szünet után.) Hallottad, mit beszélt?

Pali (elgondolkozva.) Hogy ne hallottam volna?

Feri. És mit szólsz hozzá?

Pali. Mit?... Hát... hát azt mondom, hogy... hogy siessünk az iskolába.

Feri. De már elkéstünk.

Pali. Tudom, de jobb későn, mint soha.

Feri. Igen ám, csakhogy büntetést kapunk.

Pali. Csak én... téged nem büntethetnek, mert én csábitottalak el... és

megmondom
gamra vesze

Feri. D

zán nem aka
nem volnék

érdemlem.

pajtások osz

Pali. J

őszintén. Te

kaphatsz, m

iskolát, én p

tottalak a r

senek, meg

megadással.

Feri. A

Pali. I

utról. Te cs

szor jártam

tam rajta u

szegény öre

Feri. I

oda. Megm

szorgalom,

(Karon fogva

Bl

(Ny ebt

Van a

1 j, 2 k, 1

3 v, 1 y.

A közé

ugy ér vala

1. sor.

2. »

3. »

4. »

5. »

6. »

7. »

8. »

9. »

megmondom, hogy én vagyok a hibás. Magamra veszem az egészet.

Feri. De én nem engedem. Ha igazán nem akartam volna maradni, már rég nem volnék itt. A büntetést én is megérdemlem... magad mondtad, hogy jó pajtások osztolni szoktak.

Pali. Jól van, mondjunk el mindent őszintén. Te ugy is csak csekély büntetést kaphatsz, mert te először kerülted el az iskolát, én pedig már sokszor s én csábítóttalak a rosszra. De csak hadd büntessenek, megérdemlem. El is szenvedem megadással.

Feri. Akkor hát induljunk és siessünk.

Pali. Igen, siessünk vissza a rossz utról. Te csak most indultál, én már sokszor jártam rajta, de fogadom, most jártam rajta utoljára. Nem akarok annak a szegény öregnek az útjára jutni.

Feri. Ne busuljunk, nem is jutunk oda. Megmaradunk az iskola útján, hol a szorgalom, fáradság boldogságra vezet. (Karon fogva indulnak.)

— A függöny legördül. —

BETŰ REJTVÉNY.

(Ny ebben a föladatban 2 betűt jelent.)

Van adva 3 á, 7 a, 1 b, 1 cs, 4 i, 1 j, 2 k, 1 m, 4 n, 2 ny, 1 ó, 2 r, 4 t, 3 v, 1 y.

A középső függélyes és vízszintes sor csak úgy ér valamit, ha szorgalmas.

1. sor. Egy betű.
2. » Iskolában adják elő.
3. » Égi gyümölcs.
4. » Félnek ettől a vadász kutyák.
5. » Ugy jó ha szorgalmas.
6. » A lovagkorban szerepelt.
7. » Gyönyörű völgy Veszprém megyében, a Balatonhoz közel.
8. » A szájüreg egy része.
9. » Egy betű.

LACZI ARCZKÉPE.

KARÁCSONYI ajándékom
Sergivel!

De volna több, volna akár
Ezrivel:

A festékes ládikámnál
Nincsen szebb;
Jöszte Laczim, híven hogy le-
Fesselek!

Szőke hajad majd sárgára
Kifestem.
Kék szemedet égszínűre
Szinezem.

Az orrodát ecsetemmel
Vázolom,
Ajkad, orczád rózsaszínre
Mázolom.

Igy ni! Megvagy. Már most Laczim,
Őszintén:
Olyan piktor, no's, van-e még
Több mint én?

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Az új év alkalmából felém özönlő sok meleg jó kívánatra külön-külön nem válaszolhatván: fogadjátok itt valamennyien szívből fakadt köszönetemet.

F, b.

Benkő Andris. A gyorsírás mesterségét a gymnasiumi osztályokban is tanítják már. Munkádat megkönyvitéd s jó sok időt kimélsz meg, ha elsajátítod. — **Czukor Ilonka és Bergstein Berta.** A gazdag gyűjteményt köszönettel vettem s illető helyen át is szolgáltattam. — **Szigeti Feri.** Ha már karácsonyfába kapott színes képekkel díszített levélpapíroaid eisejével nekem kedveskedel: el kell árulnom, hogy én az ilyen levelekről, melyeket nagy számmal kapok, a rajzocskákat kimetszem egy szorgalmas fiúcska számára, aki a takaros képecskékből u. n. »quodlibet« állít össze, sőt kályha-ellenzők lapját is ékesíti velök. Egy ilyet láttam s mondhatom, nagyon tetszett. — „**Malvine.**“ A kereszt-név írása közérvényben levő szabályok alá esik, kivéve az olyan idegen keresztnevet, mely már teljes magyar polgárjogot nyert. Ilyen a *Helená*-ból lett *Ilona*, a *Margaretá*-ból lett *Margit*, a *Charlotte*-ból lett *Sarolta*, az *Adrian*-ból lett *Adorján* stb. A családi név a család tulajdona, s azért ez tetszése szerint való helyesírással élhet annak leírásában, s kegyeleti dolog, ha tárgyjelentő szavakból kölcsönzött nevének régi írási módját megtartja. Bizonyos, hogy az első *Takách* és *Kovách* takács és kovács volt. De akkoriban még *ch* volt a *cs*, valamint a legtöbb *g* végzetű szóhoz is *h* betűt ragasztottak hajdanán. (*Balogh*, *Végh*, *Agh* stb.) De azért a *balogh* ember, az erdő *vége* s a fa *ága* *h* nélkül is boldogul már ma. A kereszt-név helyesírási megmástitása nem egyesekek joga, hanem függ a közhasználatban megállapított u. n. szokási törvénytől. Ennél fogva, ha a francziás hangzású *Malvine* név jutott neked s ilyennek is akarod olvasatni: a franczia helyesírást kell elfogadnod, vagy ám használd a latinos alakot, de ekkor *Malvina* lesz a te neved, mert a franczia hangzás és magyar írásmód nem egyeznek össze. Mivel már több felől fordultak hozzám ily kéréssel, találtam szükségesnek ugy neked, mint nektek elmondani, mily álláspontot foglal el a »*Kis Lap*« e névkérdéssel szemben. — **Ehrenfeld Gizella.** Ép oly szép érzelmekről tanuskodó, mint valóban szépen írott leveleden megillettödem. Köszönöm és szívből viszonzom. — **Csonka Ábris, Kirchmayr Emil.** Örömet sorozlak be titeket is a »*Kis Lap*« zászlója alá, sok ezer apró vitézeim közé. — **Ifj. Konopy Kálmán.** Egy kis nyomtató gépnél kedvesebb, ügyesebb ajándékot képzelni sem lehet. Nyomdai termékednek gyümölcsét: névjegyedet,

megmutattam a »*Kis Lap*« főszerzőjének, aki azt mondta rá, hogy valóságos kis Gutenberg vagy. — **Farkas C. Irén.** Amennyi szeretet ebbe a kis szóba »köszönöm« belefér, azt mind neked küldöm benne. — **Löwinger Fanny.** Tisztabban és világosabban írd, ami feladványoknál különösen fontos. — **Vitkovics Arzén, Mannheimer testvérek.** Hát ez a világ sorja: gyerekből ifju, ifjuból férfi válik. Még találkozunk az életben. — **Okolicsányi Olga.** El van intézve. Üdvözlét. — **Ifj. Baross Gabor.** Alig tudok hinni szememnek: négy éves fiúcska vonalozatlan papiroson, egymásból jól ömlő sorokban ír levelet! Lám, mire képes az anyai gyöngédség s az apai szigor! Ezívesen köszöntelek. — **Freibauer Rosina.** Hiszen megdicsérni én is megdicsértem. Sőt épen nagyon is körmönfont ügyes volta miatt kellett mellőznöm. A másikat, ha még sehol meg nem jelent, közölni fogom. — **Weiser Klára, Ella és János.** Ép kapu zárta előtt: azaz abban a perczben, hogy a »*Kis Lap*«-nak e száma a sajtó alá készült, vettem a mindenképen szép és kedves küldeményt. Megelégedéssel időzöm a három gyermek arczépe előtt s várom idejét, amidőn valóságban is foglal láthatni. A szíves megemlékezés nagy örömemre szolgált. — **Nagy Erzs.** Nem világos. Az öreg *S* betűben (ha az) mit jelentenek az apró *s* betűk, (ha azok). — **Mihelfy Ella és Margit.** Szeretettel méltó soraitok nagy örömemet okozták. Ha Bpestre jöttök, ajtóm s szívem egyaránt nyitva lesz elöttetek. — **Pribék Antal.** Rajzod tehetségre mutat. Közlésre azonban még nem alkalmas. — **Polgár Bella.** Üdvözöllek hűveim sorában. — **Borbély Elza.** Kivánságotat közöltem a kiadó hivatallal. Szívesen emlékezem a nálatok töltött szép órákra. Mi lett az akkori szarvasboczból? — **Isaák Sarolta.** A csicsergő fészkek szüle és gyermek lakóinak változatlan hűségű érzelmeimet. — **Gf. Nyáry Károly.** Annyi felől jöttök kedves jó szívetekből fakadt szerencsekívánataitokkal, hogy e soraim elején olvasható üzenetre kell hogy utaljalak mindnyájatokat. A szótár kifogyhat a szeretet szavaiból, de nem az én szívem a szeretetből, hálából.

Jótékonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Déry Jenyke 1 frt., Weiser Klára, Ella és János 2 frt.

Ez adományok a »*Nemzet*« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület. Nyomatnia a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.